

טה על הכפר הירדני רנטיס הוא היה היחיד מבין מפקדי כוחות המישנה שהצליח לבצע את המשימה — פיצוץ בית — שהוטלה עליו.
לאחר כישלונות אלה, וכישלון הקרב על תלמוטילה בצי טון, בפיקודו של „נגדי“ (רחבעם זאבי), הוקמה היחידה 101. לימים אוחדה יחידה זו עם הצנחנים.
אריק שרון נתמנה למפקד הצנחנים. יהודה הררי, וכמה מקציניו, עזבו את היחידה. בין הבודדים שלא היו מיועדים להעברה היה אריק רגב.
כאן הוכיח תכונה נוספת שציינה אותו כל ימיו: הלויאליות. הוא עזב את הצנחנים מרי צונו החופשי, כאות נאמנות למפקדו שסולק.

אין זמן לטכניון

במשך תקופה ארוכה הועדו לו צה"ל תפקידי הדרכה בקורסים שונים. אחד מהם נערך בבסיס הדרכה בצריפין, סמוך לבסיס הדרכה של החי"ן. הגדרות שניצבו בין שני הבסיסים נהרסו, ושם הכיר אריק טוראית-ראי שונה ויפהפיה — אילנה. כעבור שלוש שנים, כשהיה ב"דרגת סגן והיא בדרגת סג"מ, נשא אותה בסקס צבאי. **אותה תקופה לא היה ברור לאריק שהוא ימשיך את חייו כקצין. היו לו תוכניות של לימודים. פעם אף ניגש לבחינות בטכניון. אבל מדי פעם היה נכנע לשיכנוע מפקדיו, חותם לשרות בצבא-הקבע למשך שנה נוספת.**
מאוחר יותר מונה למפקד קורס-צלפים ולמפקד קורס של סירות-הגיפים. כבר אז, כקצין זוטא, התגלה כאיש צבא בעל מחשבה טאקטית מקיפה. הוא לא היה מוכן להניח לדבר כפי שקיבלו, להמשיך בשיגרה. את זמנו ומירצו הקדיש לשיפור, לפיתוח ולמחשבה, תוך לימוד בלתי-פוסק. היה זה הוא שהחל מפתח את סירות-הגיפים לדרגה של כוח-חוד לוחם לפני יחידות-השדה, עם שיטות לחימה טאקטיות מגובשות, ברוח שועלי-שמרון של תש"ח. ואז, לילה אחד ב"1956, יצא למרפסת ביתו של ידידו הטוב, נתי, בפתח-תקעה, לשמע הדיר-עמים רחוקים. באופק עלו ברקית-תפוצצות. צה"ל ביצע אותו לילה את הפשיטה על קלקיליה. ואריק רגב לא היה שם.
הגעגועים הישנים ליחידת-הצנחנים נעורו בו אותו לילה.

הציעו לו תפקיד-מפתח בכוח השריון, שהלך והתגבש לקראת מיבצע-סיני. הוא התלבט ארוכות, החליט לבסוף לחזור לצנחנים, כמפקד-פלוגה באותו גדוד בו החל את שרותו הצבאי.

בלי עיטורים ואותות

חודש לאחר חזרתו לצנחנים, פרץ מיבצע-קדום. אריק צנח עם פלוגתו ליד מצבת פארקר, במיצר-המיתלה, אולם לא נכנס לקרב-מגע עם הכוח המצרי. משם הוביל את יחידתו דרך סיני עד לשארם-אל-שייך. עוד לפני שהספיק לפקד ולאמן פלוגה כפי שתיכנן, מונה לסגן-מפקד-הגדוד, בסגנו של רפאל („רפולי“) איתן. בתפקיד זה נפצע בשעת ניסוי באימונים.

חומרי-הבלה שהוצת פגע בירועו. היה השש שיצטרכו לנדעה. לאחר סידרה של ארבעה ניתוחים ניצלח היה. אולם היא נשארה מוג' בלת ועד יומו האחרון לא יכול היה לישרה.

כשהחלים, נשלח אריק לקורס הקומאנדו של הריינג'רס בארצות-הברית — אחד הקורסים הקשים ביותר שעוברים חיילי ארצות-הברית. הוא סיים אותו בהצטיינות, אולם חזר מאוכזב, שיטות ההשפלה והשבירה שהופעלו בקורס זה כלפי החניכים לא נראו לו כראויות לאימוץ בצה"ל. מאוחר יותר, כשחזר לקורס נוסף בארצות-הברית, התפלאו מכריו שם שאין הוא עונד את סיכת הריינג'רס — זכות השמורה רק למעולים שבחיילי ארצות-הברית העוברים את הקורס. **לא היה לאריק משהו מיוחד נגד סמל זה. היה זה אופייני לטיבעו שלא להצטעצע בסמלי לים ובעיטורים מיותרים. מלבד כנפיה-הצניחה והדרגות, שמר את שאר העיטורים והאותות — שזכאי היה לענדם — במגירה.**

עם שובו מונה כמור"ך בבית-הספר לפיקוד ומטה של צה"ל (פ"מ), ועוד בטרם סיים את תקופת הורכתו שם הוצע לו לקבל את תפקיד הסמח"ט בחטיבת צנחנים — ה-חטיבה שלו.
עתה היה ברור לאריק לקראת מה הוא הולך: עלייה בסולם הפיקוד של יחידת-הצנחנים, כשהמטרה הנכספת היא פיקוד על חטיבת-צנחנים — חלום שאינו נפוץ ביותר בין רבי-סרנים בגיל 28.

בכל היסודיות והשקדנות האופייניות לו, התמסר להכנת עצמו לתפקיד. הוא למד את כל המיקצועות הקשורים בתפקיד זה, כולל צניחה חופשית. הוא לא עשה זאת למען הדרגות והקאריירה. הוא פשוט האמין בעצמו, ביכולתו לתרום לקידום יחידתו ושיטות-הלחימה שלה. הוא אהב את עבודתו, ומצא בה את הסיפוק שביקש.

„הוא לא ידע לשנוא“

בית, בוויילדה הקטנה בשיכון-הצנחנים ברמת-גן, היה אריק רגב מוצא את מנוחתו מהמירוץ הבלתי-פוסק, בו היה נתון מאז התגייס לצה"ל.

בנכול אויבך לא תשאח: אריק רגב ליד גופתו של איש „אליפתח" שנהרג

(המשך בעמוד 18)